

former de pågældende midler atter ført ud i omsætningen, og med hjemmel i lovens § 2 blev det derefter ved indenrigsministeriets bekendtgørelse nr. 162 af 17. april 1947 bestemt, at samtykke fra vedkommende tilsynsmyndighed til midlernes frigivelse ikke ville kunne meddeles i tiden indtil 1. april 1949, og at frigivelse af midlerne efter denne dato ikke straks ville kunne forventes, idet frigivelsen måtte ske i det tempo og omfang, som kunne forenes med de til den tid rådende beskæftigelsesmæssige og pengepolitiske forhold. Samtidig blev der endvidere ved bekendtgørelsen fastsat visse foreløbige retningslinier for, til hvilke formål og under hvilke betingelser tilladelse til frigivelse af beløbene til sin tid ville blive givet.

Da arbejdet med de efterbetalingssager, der er rejst i medfør af loven af 22. juli 1945, har været så omfattende, at det i hvert fald vil komme til at strække sig også over

skatteåret 1949—50, således at de kommunerne i dette skatteår tilflydende efterbetalinger m. v. fremdeles i ganske overvejende grad vil være af ekstraordinær karakter, foreslår man, at der tillægges loven af 27. februar 1946 gyldighed også for nævnte skatteår. Man finder det rimeligt, at der kommer til at gælde ensartede regler for båndlæggelse af sådanne midler, uden hensyn til om vedkommende efterbetalingsager afsluttes før eller efter 1. april 1949.

Dette synspunkt vil imidlertid ikke være til hinder for, at der i tilfælde, hvor der fra kommunernes side fremsættes velmotiverede andragender om frigivelse af deres båndlagte midler, allerede nu påbegyndes en sådan frigivelse, og det er hensigten i overensstemmelse med, hvad der er stillet i udsigt i bekendtgørelsen af 17. april 1947, at give regler, hvorved der fra 1. april 1949 at regne åbnes adgang hertil og fastsættes nærmere vilkår for frigivelsen.